

сѣдваха на възглавниците, запушваха съ чубуците, сѣрбаха кафе и разговаряха за църковните, селските и училищните работи. Отъ чардака на изтокъ се простираше дълъгъ откритъ коридоръ до края, гдето се влизаше въ стая съ камина, презъ стаята се отиваше въ стаята на учителя. Северно отъ коридора се простираше голѣма, широка и висока учебна стая, въ която се учеха децата и младежите. Западно отъ срѣдния чардакъ и учебната стая се редѣха между тѣсенъ коридоръ стая за гости, стая за изповѣдникъ, готварница съ камина и въ края трапезария. Дворътъ на метоха е обширенъ, заграденъ съ високъ и дебелъ зидъ, а до сградата се извишава великолепна врата (порта) съ силни заключалки. Въ двора на метоха има геранъ, а въ южния край нѣколко гроба. Посрѣдата на двора се разработва зеленчукова градина. Дворътъ на метоха се отдѣля отъ двора на църквата съ високъ зидъ, покрай койго на времето растѣха високи, ширококлонести и едри вишни (вишове).

Днесъ метохътъ е доста преустроенъ. Въ долния етажъ сж открити прозорци, мазитъ съ грамадните порти изчезнали, мазата е превърната въ общинска канцелария. Въ горния етажъ голѣмата учебна стая, която побираше 50 — 60 ученици, е стѣснена. Стариятъ откритъ коридоръ е обѣрнатъ въ стаи, а въ училищната стая се помѣщава библиотеката на читалището, както и друга покжщина, свързана съ просвѣтата и читалищните нужди.

Въ широката учебна стая съмъ се училъ и азъ 2 — 3 години, та ме изкушава желанието да предамъ нѣкои спомени. Отъ село Мариино идвахме 4 — 5 момчета да следваме взаимното училище въ Плаково. Въ топло време ние сутринъ стигахме отъ Мариино въ училището и вечеръ се връщаме.

Тукъ даваме имената на всички учители отъ начало до построяване на новото училище.

Въ метоха първитѣ учители сж: *Христо Стайковъ* отъ Елена (1816 г.), *Тодоръ попъ Ивановъ*, родомъ въ Присово, учителствувалъ въ 1860 г., *Радулъ Колевъ Нешковъ* отъ Плаково (1870 г.), *Никола Козлевъ* отъ гр. Лѣсковецъ (1875 г.), *Никола Марнополски* (1876 г.) отъ Търново, *Иванъ П. Церовъ* отъ Церова Кория (1878 г.)¹⁾.

¹⁾ *Иванъ П. Церовъ* се отличавахе по своята хубость, добро облѣло, сладкогласие и голѣма начетеность. Той пѣеше въ църквата и преподаваше история, география, законъ божий. Говорѣше, въодушевлено и ясно. Предниятъ чинъ бѣше отдѣлилъ за писане на пѣсъкъ. Единъ възрастенъ ученикъ му помагаше. Помня, че при неговото учителствуване за пръвъ пѣтъ въ училището постѣпи момиче, а то бѣ *Мария попъ Тодорова*, сестра на учителя *Слави Вългарановъ*. На следната година (1879 г.) азъ отъ село Мариино и Мария попъ Тодорова заминахме на учение въ Долна-Орѣховица, гдето бѣ условенъ за учителъ *Слави Вългарановъ*. Зимата бѣше люта и азъ прекарахъ много оскждно откъмъ храна и топливо.